

acolo unde cu adevărat se face

text & foto: Dan Mazilu

Schiez de o viață, de la vârsta de 4 ani. Țin minte ce chin era pentru mine, nu vroiam să mă mișc, nu vroiam să-mi car schiurile, plângeam tot timpul. Acum de-abia aștept să dea a doua, a treia ninsoare ca să-mi pun schiurile în picioare și să dau drumul la robinetul de adrenalină.

Am bătut părțile de la noi în lung și în lat, dar anul acesta am spus că a venit vremea să vedem cum este și la „ei”. Așa că ne-am strâns cinci prieteni și am căutat pe internet oferte de cazare în Austria și Germania. Nu am apelat la nici o agenție de turism întrucât pe site-urile stațiunilor informațiile privind ofertele de cazare și prețurile abundă, iar gazdele sunt foarte amabile și răspund imediat. După câteva zile de căutări am decis să mergem în Austria, în stațiunea Kaprun – Zell am See. Indiferent de alegerea făcută, eram siguri că va fi minunat, iar condițiile de cazare și de schi vor fi excelente. Am rezervat un apartament pentru cinci persoane, cu bucătărie complet utilată, ajungând la aproximativ 17 euro/pers pe noapte, un preț excelent pentru condițiile oferite. Urma la fața locului să ne mai întâlnim cu niște prieteni din Germania, iar planul era ca „base camp-ul” să fie în Kaprun și, câte o zi, să mai schiem și pe Kitzsteinhorn, în Bad Gastein, Bad Hofgastein și în Germania, la Garmisch - Partenkirchen. În Bad Hofgastein am aflat că există o pârtie de 14 km și era obligatoriu să dăm o tură acolo. Este vorba de o pârtie care pleacă din vârful muntelui de la 2300 m și se termină în oraș la 850 m.

Am plecat cu două mașini și am decis să mergem fără oprire, făcând pauze doar pentru alimentare cu benzină, mâncare și alte nevoi involuntare. Drumul a fost OK, a durat în jur de 20 – 22 ore, iar când am ajuns a început o ninsoare care a ținut aproape tot sejurul, asemenea noroc mai rar. Nu am mai văzut decât în poze imagini cu renumitele stațiuni montane din Austria și pot spune că la fața locului este de 10 ori mai frumos. Am ajuns în jurul prânzului și, după ce ne-am cazat, am spus că nu trebuie să ratăm nici măcar această zi pentru schi. Ne-am echipat și după 22 de ore de condus eram pe pârtie. Din păcate, era ceață și, împreună cu oboseala acumulată, aveam o plăcută stare de beatitudine, de parcă pluteam peste toate hopurile, iar atunci când cădeam, toată natura se învârttea într-un mod deosebit de plăcut și pufos.

Spre seară ne-am adunat ameții de pe pârtie, am plecat spre casă unde ne-am prăbușit care pe unde a apucat, de-abia mai având putere să mâncăm ceva. Stațiunea de schi Kaprun – Zell am See se află în masivul muntos al Alpilor austrieci, foarte aproape de granița cu Germania, în zona Salzburg, și este formată din două localități distincte Kaprun, la 775 m alt. și Zell am See, la aproximativ aceeași altitudine, fiecare cu părțile ei. Din Kaprun se poate urca pe Kitzsteinhorn la 3029 m unde se găsește altă zonă dedicată sportului iernii. Aici se schiază pe ghețar, părțile sunt mai puțin înclinate și nu mai există vegetație. Spre deosebire de părțile de jos din Kaprun și Zell am See

Acest articol nu poate fi reprodus sub nici o forma, pe nici un website sau in vreo publicatie tiparita, fara acordul scris al autorului sau proprietarului

Acest articol nu poate fi reprodus sub nici o formă, pe nici un website sau în vreo publicație tipărită, fără acordul scris al autorului sau proprietarului

unde se coboară prin pădure, așa ca la noi, pe ghețar atmosfera este cu totul alta. Zona este deschisă, vârfurile înzăpezite ale Alpilor se întind în față cât vezi cu ochii, iar instalațiile pe cablu brăzdează cerul în toate direcțiile, pe alocuri chiar suprapunându-se.

În următoarele zile am schiat toți ca niște disperați. Zeci și zeci de pârtii, zeci de variante de coborâre, zeci de instalații pe cablu, ba chiar telescaune ce nu urcă în linie dreaptă. Fiind atât de multe variante, era obligatoriu să ai o hartă în buzunar pentru că altfel ori te pierdeai, ori ratai șansa de a încerca toate coborârile posibile. Deși pârtiile de pe ghețar erau mai puțin dificile, le preferam întrucât erau de calitate mai ridicată și puteam cu toții să exersăm cristianele în condiții cât se poate de bune. Pe pârtiile de jos mai erau și porțiuni cu gheață, pe alocuri chiar dificil de traversat.

După câteva zile de „frecat” pârtiile, am ochit una clasificată ca fiind neagră, deci destul de grea, și am decis să-mi dobor recordul la viteză în coborâre directă. Având și GPS-ul la mine, puteam să-mi măsoar cu precizie viteza, așa că am pornit la drum. Deși în 26 de ani de schiat am făcut nenumărate coborâri, cu căzăturile aferente, de fiecare dată când mă pregătesc de așa ceva mă cuprind emoțiile, adrenalina începe să fiarbă și aproape că nu îmi vine să-mi mai dau drumul la vale. Însă imediat ce pornesc mă simt extrem de bine și stăpân pe situație, iar totul decurge perfect până la o primă cădere.

Pârtia era foarte lungă, cu câteva curbe suficient de largi cât să poată fi negociate în viteză, dar cu toate astea mă întrebam dacă voi rezista până jos. Vântul începea să își facă simțită prezența, iar tălpile schiurilor alunecau perfect. Senzația în viraje era extraordinară, înclinându-mă atât de mult încât aproape că atingeam zăpada cu genunchiul și coapsa din interior.

Pe la jumătatea traseului simțeam că picioarele îmi iau foc într-un stil mare, așa că m-am ridicat din poziția aerodinamică și am continuat astfel ca să mă asigur că ajung întreg jos. La telecabină am verificat GPS-ul: 83 km/h. Rezonabil, dar simțeam că se poate mai bine. A doua încercare, aceleași emoții la plecare, aceași siguranță în timpul coborârii, aceleași viraje fantastice. Am încercat de data asta să rezist mai mult, dar de-abia am reușit să depășesc jumătatea pârtii unde efectiv îmi tremurau picioarele. Am verificat GPS-ul: 91 km/h. OK, până la o sută mai este puțin. A treia încercare și mi-am spus că de data asta trebuie să ajung până jos. Am pornit la drum, încercam să tai virajele cât mai aproape de perfecțiune, să nu încetinesc deloc în curbă. Ajuns în zona de jos a pârtiei, insistam încă să rămân în poziția aerodinamică pentru a ajunge la final. Totul a decurs perfect și la sosire m-am ridicat în picioare cu un răcnet de

durere cât se poate de necamufliat, noroc că nu era nimeni în jur. M-am oprit tremurând din toate balamalele, am verificat GPS-ul și hurray: 112 km/h! Gata, în sfârșit puteam să mă opresc și chiar îmi doream asta! Mai târziu m-am reîntâlnit cu prietenii și am continuat cu cristianele relaxante povestind senzațiile din timpul coborârii.

Restul zilelor au trecut foarte repede și am încercat să ne plimbăm prin cât mai multe locuri. Pe Kitzsteinhorn la 2450 m altitudine, se afla Alpincenter, o construcție din oțel și sticlă, cu magazine, restaurante, centre de închiriere și un milion de schiuri și plăci de snowboard parcate afară. Foarte impresionant având în vedere altitudinea la care se afla și priveliștea extraordinară pe care o aveai dacă te opreai să mănânci ceva și priveai afară.

În acest sejur am venit pregătit și pentru o tură pe vârful cel mai înalt de pe ghețar, aducând un rucsac întreg de echipament. Telecabina te lăsa la 3029 m, dar de aici mai era un urcuș de 40 minute vara, până pe vârful de la 3203 m. Punând în balanță schiul în condiții perfecte pe care greu le găsești la noi, cu o tură de 1-2 ore pe vârf, am ales să schiez. Totuși, ajunși la 3029 m, am găsit un tunel prin centrul muntelui care iese în cealaltă parte, unde privești până te sature zecile de creste viscolite, o imagine minunată care la noi nu există.

În altă zi am plecat să schiem în Bad Gastein, o zonă cu izvoare termale și bineînțeles cu pârtii așa cum doar la ei vezi. Am vrut cu tot dinadinsul să ajungem și aici pentru a testa vestita pârtie de peste 14 km. Așa ceva nu am mai văzut, deci trebuia încercat. Stațiunile din zona Gastein sunt diferite față de Kaprun, nu neapărat mai mici, însă mai înghesuite. De aceea, este de preferat să parchezi mașina și să te plimbi pe jos pe străduțele înguste și animate. Stațiunea este frumoasă și ziua, dar mai ales noaptea când toate clădirile sunt luminate și împodobite cu becuțe, steaguri sau picturi murale. În fiecare seară ne întorceam ruși de oboseală, dar cu chef să mergem la Pizza Hut pentru că începând cu ora 6 era programul „All you can eat”, așa că vă închipuiți...

Am fost și în Garmisch – Partenkirchen, stațiunea cea mai mare din Germania, de fapt cam singura, întrucât toți munții sunt la austrieci. Și aici condițiile de schi sunt excelente și într-o zi nu reușești să parcurgi toate pârtiile, cu toată bunăvoința de care poți da dovadă. Am prins vreme bună, puțină aglomerație și zăpadă multă, fapt care îi mira chiar și pe localnici. Am aflat că și atunci când este multă lume, organizarea perfectă face ca așteptatul la coadă să nu dureze mai mult de câteva minute. Există însă și

Acest articol nu poate fi reprodus sub nici o formă, pe nici un website sau în vreo publicație tipărită, fără acordul scris al autorului sau proprietarului

excepții, spre exemplu momentul în care aștepti la telecabina principală, cea care te urcă până undeva sus spre un alt domeniu schiabil.

În Garmisch am urcat și pe vârful lor al mare, Zugspitze 2964 m, de asemenea singurul, dar nu pe jos, ci cu Alpstzibahn, trenulețul de vârf. Și aici ți se oferă toate condițiile să te simți bine, plimbarea cu trenulețul și telecabina de vârf fiind incluse în ski-pass. Mai departe se poate coborî cu o altă telecabină direct în Austria. Vremea era superbă și de astă dată, iar lumea glumea spunând „Uite ce munți frumoși, sunt din Austria!”

Încercăm să încheiem fiecare seară cât mai târziu plimbându-ne sau mergând la diverse evenimente. Am prins aici festivalul baloanelor cu aer cald, o sărbătoare cum nu am mai văzut, unde s-au prezentat toate școlile de schi din regiunea Kaprun – Zell am See (și credeți-mă, nu erau puține), membrii acestora fiind îmbrăcați în haine tradiționale sau în echipament de schi de acum 50 de ani.

Deși ne-am propus să schiem în fiecare zi cât mai mult, nu ajungeam pe părțile prea devreme, rareori înainte de 10 dimineața, și asta pentru că seara stăteam până târziu și trebuia să dormim cât decît pentru a putea rezista până la ultimul telescaun. Se întâmpla să coborâm cu echipa de salvamontişti care verifica și încheia pârția pentru ziua respectivă. Peste tot sunt construite cabane rustice de munte, primitoare, în stil bavarez. Foarte multă lume stă afară la plajă atunci când e soare, iar înăuntru pereții

și mesele sunt decorate cu ce am ajuns să înțeleg ulterior că este un simbol național: talanga. Mai mici, mai mari, mai noi, mai ruginite, toate sunt însoțite de coșuri și coșulețe din nuiele, schiuri vechi și felinare. Împreună cu muzica tradițională din acordeon, toate aceste elemente alcătuiesc o atmosferă de îți vine să stai să bei bere până cazî sub masă. Dar cum noi aveam o misiune, am preferat să devorăm pârțiile austrieților!

În final, a venit și vremea să plecăm. Pot spune că nu am pierdut vremea, ci dimpotrivă, am exploatat fiecare minut din această vacanță. Spre deosebire de drumul la dus când am mers fără întrerupere, am decis ca la întoarcere să ne oprim peste noapte de două ori, în Salzburg și în Budapesta. Am avut două motive când am luat această decizie: pentru ca drumul să nu fie foarte oositor, dar și ca să vizităm cele două orașe. În ambele orașe am făcut rezervare pe internet înainte să plecăm din țară. Foarte frumoase orașele: Salzburg îmbrăcat în haine de iarnă arată frumos, cu clădirile sale împodobite cu lumini și zăpadă. Autostrăzile sunt excelente și, chiar dacă în zona muntoasă din Austria, ele ajung să aibă o singură bandă pe sens, când fluxul de mașini este foarte mare și se creează abuteiaje infernale, oamenii sunt civilizați și nu se grăbesc, nu claxonează, nu-ți taie fața la milimetru și astfel coloana se mișcă, încet dar sigur.

Am intrat în țară și spre norocul nostru, nu am stat mult în vamă. Am simțit imediat că am reintrat pe mioriticele noastre drumuri „naționale”, viscolite și troienite. Chiar și așa, mie îmi place, în fond de ce să fie și la noi ca la ei? Ne-am plictisit repede.

VREI SĂ TESTEZI ULTIMA INVENTIE TEHNOLOGICĂ DIN DOMENIUL SCHIULUI și AL SNOWBOARDULUI ?

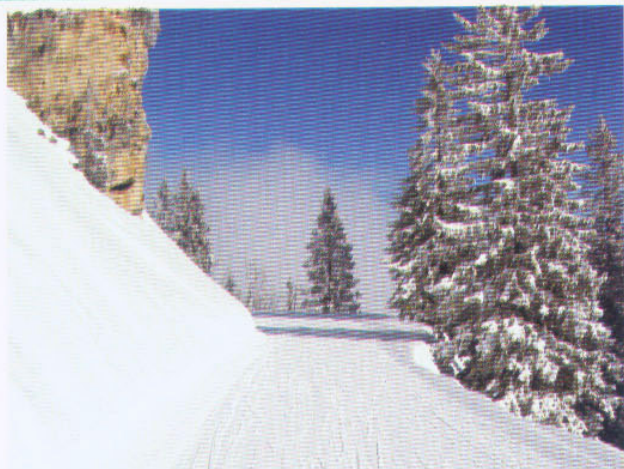
PURE MOUNTAIN COMPANY

ROSSIGNOL TE AJU
SĂ ALEGI ECHIPAMENTUL CARE TI SE POTRIVES

Informații și înscrieri la adresa de mail: skitest@rossignol

Acest articol nu poate fi reprodus sub nici o forma, pe nici un website sau in vreo publicatie tiparita,
fara acordul scris al autorului sau proprietarului

us

**acolo unde
cu adevărat se face**